

## Arrest

nr. 122 145 van 4 april 2014  
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*U bent een Kazachs staatsburger van gemengde Russisch-Kazachse origine. U werd geboren op 29 februari 1976 in Almaty (provincie Almaty, Kazachstan), waar u steeds hebt gewoond. Op 14 augustus 1997 werden uw dochters R.N. en Ra.N. (O.V. 6.609.236) geboren. Kort na hun geboorte gingen u en de vader van uw dochters uit elkaar.*

*In september 2009 merkte u een advertentie op in een krant over een modellenwedstrijd voor meisjes tussen 10 en 15 jaar die georganiseerd werd door een organisatie met de naam 'Parus', waar u vervolgens uw dochters voor inschreef.*

*Voor hun deelname diende u een vragenlijst met de persoonsgegevens van u en uw dochters in te vullen. Tijdens deze wedstrijd werden de deelnemende meisjes gefotografeerd.*

*Uw beide dochters maakten uiteindelijk deel uit van een selectie van de zes beste deelnemers en zouden naar de volgende ronde gaan.*

*U vernam nadien echter niets meer van deze organisatie en kon haar ook niet meer contacteren. Van L., wier dochter eveneens deelnam aan de wedstrijd en deel uitmaakte van de zes geselecteerden, vernam u dat zij evenmin iets van de organisatie had vernomen en dat de organisatie niet meer gevestigd bleek te zijn op het adres waar de wedstrijd voordien was doorgegaan.*

*Midden januari 2010 werd u echter gecontacteerd door een medewerkster van de organisatie die u vertelde dat zij van adres veranderd waren.*

*Rond 20 februari 2010 werd u door L. opgebeld toen zij u vertelde dat de foto's van jullie dochters die tijdens de modellenwedstrijd genomen werden op een website werden geplaatst waarop de meisjes te koop werden aangeboden voor 'ontspanning'. Omdat u zelf geen internetverbinding had haastte u zich naar L.'s huis waar u de website en de foto's van uw dochters kon bekijken.*

*Op 21 februari 2010 begaven u en L. zich vervolgens naar de wijkpolitie waar jullie een officiële, schriftelijke klacht indienden. Hierbij gaven jullie al de contactgegevens van de organisatie 'Parus', alsook de URL van de website waar jullie dochters te koop op werden aangeboden, door.*

*De politie beloofde de zaak te onderzoeken en zou jullie in dit verband nog contacteren.*

*Omdat u nadien niets meer van de wijkpolitie vernam ging u er enkele dagen later opnieuw naartoe om te informeren over het onderzoek. De wijkagent deelde u mee dat ze de beheerder van de website waarop de foto's van jullie dochters werden geplaatst niet konden identificeren.*

*Begin maart 2010 contacteerde u nogmaals de wijkagent om zich verder te informeren. De wijkagent raakte geïrriteerd en vertelde u dat hij u zelf zou contacteren indien er nieuws in verband met de zaak zou zijn.*

*Nog begin maart 2010 vertelde uw moeder, die uw dochters telkens van school ophaalde, dat ze aan hun school enkele keren een verdachte wagen van het merk 'Landcruiser' had opgemerkt. U hechtte hier aanvankelijk weinig belang aan.*

*Op woensdag 10 maart 2010, toen uw moeder uw dochters van school kwam ophalen, trachtte een persoon in dezelfde wagen die uw moeder eerder had opgemerkt uw dochters aan de schoolpoort te ontvoeren. Door de tussenkomst van de bewaker van de school kon hun ontvoering echter verhinderd worden, waarna de wagen wegreed.*

*Vervolgens dienden uw moeder, die getuige was van dit incident, en de bewaker van de school een officiële klacht in bij de wijkpolitie. Toen u enkele dagen later de wijkagent contacteerde bleek hij opnieuw geïrriteerd en liet hij u weten dat er niets ernstigs was gebeurd. Bovendien zou de bewaker van de school zijn klacht in verband met de poging tot ontvoering van uw dochters hebben ingetrokken. Uiteindelijk contacteerde u een ex-collega van de Afdeling Binnenlandse Zaken, waar u voordien hebt gewerkt, en u legde hem uw situatie uit. Hij vertelde u dat u tegen een dergelijke gigantische organisatie niets zal kunnen ondernemen en raadde u aan het land uit te vluchten.*

*Om uw vertrek uit uw herkomstland te regelen nam u contact op met een agentschap. Een werknemer van dit agentschap regelde voor u een vals Russisch reispaspoort op uw naam en een visum.*

*Op 5 april 2010 reisde u samen met uw dochters en een vrouw die u onderweg begeleidde per vliegtuig van Almaty naar Kaliningrad (Rusland), van waar jullie met een minibus via Polen doorreisden naar België.*

*U kwam aan in België op 8 april 2010 en diende diezelfde dag uw asielaanvraag in.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw Kazachse identiteitskaart, de geboortekten van uw dochters en een foto van uw dochters.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep.*

*U verklaarde immers uw land van herkomst te hebben verlaten, omdat u in Kazachstan problemen kende met onbekende criminelen die uw dochters seksueel wilden uitbuiten (CGVS, p. 9-20).*

*De vervolgingsdaden waaraan u naar aanleiding hiervan zou zijn blootgesteld, zijn niet ingegeven door één van de vijf criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.*

*Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van deze criteria niet op bescherming zou kunnen rekenen in uw land.*

*Bijgevolg moet worden onderzocht of u in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*

*Er zijn echter evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen, daar u er niet in bent geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.*

*Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald daar u onaannemelijk vaag bleef met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas en tevens in uw*

hoofde een gebrek aan interesse werd vastgesteld aangaande het verdere verloop van uw problemen. Zo kende u de naam van de website waarop uw dochters te koop werden aangeboden niet. U wist verder zowaar niet of deze website contactgegevens bevatte.

U verklaarde nochtans dat u bij L., wier dochter ook deelnam aan de modellenwedstrijd en eveneens op deze website te koop werd aangeboden, de website zelf hebt bekeken en dat jullie de URL van deze site hadden doorgegeven aan de wijkpolitie toen jullie er een schriftelijke klacht indienden (CGVS, p. 10-11, 18).

Uw uitleg dat u het internet niet kan gebruiken kan geenszins overtuigen. U verklaart immers wel gebruik te maken van het internetprogramma 'Skype' en de website 'mail.ru' (CGVS, p. 10).

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u, die op de Afdeling Binnenlandse Zaken als administratief medewerkster, in een bedrijf als handelsvertegenwoordigster, en in een ander bedrijf als supervisor, hebt gewerkt, geen kennis zou hebben gehad van het gebruik van het internet (CGVS, p. 4-5; DVZ, vragenlijst, vraag 2.10.b).

Indien u alsnog op het moment dat u ontdekte dat uw dochters op deze website tentoon werden gesteld en te koop werden aangeboden nog geen gebruik maakte van het internet, kan er hoe dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat u in dergelijke door u omschreven omstandigheden zou hebben trachten uit te vinden hoe u op deze website terecht kon.

In dit verband is het dan ook geenszins aannemelijk dat u verklaarde niet te weten of deze website überhaupt nog bestaat en u zich hier geenszins over hebt geïnformeerd (CGVS, p. 17).

Verder is het uiterst merkwaardig dat u verklaarde niet meer over de contactgegevens van de organisatie 'Parus', die de modellenwedstrijd waarmee de problemen van u en uw dochters aanvingen, organiseerde, te beschikken (CGVS, p. 17).

Daarnaast verklaarde u dat u contact had opgenomen met een ex-collega van de Afdeling Binnenlandse Zaken (MVD), waar u vroeger had gewerkt, en hem uw situatie had uitgelegd, waarna deze persoon u vertelde dat u tegen een dergelijke gigantische organisatie niets zou kunnen ondernemen.

U wist echter niet of uw ex-collega dan wist welke precieze organisatie achter deze misdrijven zat, aangezien hij wel wist dat het een 'gigantische' organisatie betrof.

U wist dan ook niet hoe hij wist dat het om een gigantische organisatie zou gaan. U verklaarde eveneens dat deze persoon u vertelde dat dergelijke mensen in staat zijn om ook medewerkers van hogere instanties 'te breken'.

U wist echter niet hoe uw ex-collega dan wist dat uw belagers een dergelijke machtige positie hebben (CGVS, p. 13-14, 16).

U wist evenmin of er ruchtbaarheid gegeven werd aan het feit dat uw dochters op een dergelijke website terecht waren gekomen (CGVS, p. 17).

Ten slotte wist u niet of het onderzoek naar aanleiding van uw klacht nog steeds lopende is of reeds werd afgesloten, en ook hierover hebt u zich geenszins geïnformeerd (CGVS, p. 19).

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde verklaringen kon afleggen en meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast daar er enkele tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen uw verklaringen tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal en uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Zo verklaarde u op de DVZ dat toen uw moeder u vertelde dat zij en uw dochters enkele keren gevolgd werden door een verdachte wagen, u hierover de wijkagent verwittigde, waarna op 10 maart 2010 iemand uit de wagen die uw moeder eerder had opgemerkt uw dochter(s) trachtte te ontvoeren aan de schoolpoort (DVZ, verklaring, vraag 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen uitdrukkelijk dat toen uw moeder u verteld had over het feit dat zij enkele keren een verdachte wagen aan de schoolpoort had opgemerkt u hier geen melding van maakte aan de wijkagent. U vertelde hem hierover pas nadat het incident op 10 maart 2010 had plaatsgevonden (CGVS, p. 14).

Meer nog verklaarde u op de DVZ dat uw moeder u vertelde dat zij en uw dochters enkele keren gevolgd werden door een verdachte wagen nog voor L. u had opgebeld met het nieuws dat jullie dochters op de betreffende website geplaatst waren (DVZ, verklaring, vraag 3.5).

Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat L. u met dit nieuws opbelde rond 20 februari 2010 en dat uw moeder u begin maart 2010 vertelde dat zij een verdachte wagen aan de schoolpoort van uw dochters had opgemerkt (CGVS, p. 10 en 12), wat evenmin in overeenstemming kan worden gebracht met uw verklaring hieromtrent op de DVZ.

Ten slotte verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw moeder een klacht indiende bij de wijkpolitie naar aanleiding van de ontvoeringspoging van uw dochters (CGVS, p. 13).

Op de DVZ verklaarde u nochtans dat u naar aanleiding van dit incident een aangifte had gedaan bij de politie (DVZ, verklaring, vraag 3.5).

Toen u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaring op de DVZ, antwoordde u dat dit u op de DVZ niet werd gevraagd (CGVS, p. 13), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel onderschrijft.

Zij opgemerkt dat uw verklaringen u op de DVZ nog in het Russisch werden voorgelezen. Hoewel u verklaarde dit zich niet meer te herinneren (CGVS, p. 2), blijkt uit de vragenlijst die werd ingevuld op de DVZ dat u dit nochtans ter bevestiging hebt ondertekend.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent coherente verklaringen kon afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit gehaald.

Voorts slaagde u er niet in de Belgische asielinstanties enig begin van bewijs voor te leggen dat aantoonde dat de door u ingeroepen feiten die deel uitmaken van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland, daadwerkelijk plaatsvonden.

Zo legde u geen enkel begin van bewijs voor van de klacht die u en L. op 21 februari 2010 indienden bij de wijkpolitie, nadat jullie te weten waren gekomen dat jullie dochters op een website te koop werden aangeboden, noch van de klacht die uw moeder op 10 maart 2010 indiende, nadat onbekenden uw dochters hadden trachten te ontvoeren, en u hebt dergelijke bewijzen evenmin opgevraagd aan de wijkpolitie toen u besloot uw land te ontvluchten (CGVS, p. 15-16).

U verklaarde dat er in Kazachstan geen bewijzen worden gegeven bij het indienen van een klacht.

Deze uitleg overtuigt echter niet.

Aangezien u verklaarde dat zowel u en L. als uw moeder een schriftelijke, officiële klacht indienden die telkens werd geregistreerd (CGVS, p. 11, 13, 15-16), kan er immers redelijkerwijze van worden uitgegaan dat hier attesten van werden opgemaakt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

U legde wel een foto voor van uw beide dochters. Uw verklaring dat deze foto werd genomen tijdens de modellenwedstrijd waarmee u verklaarde problemen aanvingen (CGVS, p. 10), betreft echter louter een blote bewering die u niet hard kunt maken.

Hoe dan ook levert deze foto geen bewijs van de door u verklaarde problemen die u en uw dochters naar aanleiding van deze modellenwedstrijd zouden hebben gekend.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde clandestiene reisweg van Kazachstan naar België.

U verklaarde dat u van Kazachstan per vliegtuig naar Kaliningrad (Rusland) reisde, van waar u met een minibus via Polen, doorreisde naar België.

U werd aan de Poolse grens persoonlijk gecontroleerd.

U was onderweg van Kazachstan naar België echter niet in het bezit van een legaal Kazachs reisdocument.

U gebruikte onderweg een Russisch reispaspoort met uw persoonsgegevens en een visum dat geregeld werd door een medewerker van een agentschap dat u voor uw uitreis contacteerde (CGVS, p. 6-8). U wist echter niet door welk land het visum dat voor u geregeld werd, werd uitgereikt, noch wat voor soort visum dit betrof of hoelang het geldig was (CGVS, p. 7).

Daarnaast verklaarde u geen afspraken te hebben gemaakt met de personen die u van Kazachstan naar België begeleidde indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen, aangezien u met valse reisdocumenten reisde (CGVS, p. 8).

Deze uitleg is niet geloofwaardig.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u de gegevens van het visum dat u zou hebben gebruikt niet zou kennen en dat u, gelet op het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, geen afspraken zou hebben gemaakt met de personen die u van Kazachstan naar België begeleidde indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit één te hebben gehad (CGVS, p. 6), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent of de EU bent binnengekomen, verborgen te houden.

Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u en uw raadsman aanhaalden dat u en uw dochters reeds drie en een half jaar in België verblijven en hier verregaand geïntegreerd zijn (CGVS, p. 21).

Dit aspect is echter vreemd aan de bepalingen van de Vluchtelingenconventie of de definitie van subsidiaire bescherming, en aangezien u nergens een verband legt met een eventueel risico voor uw

*leven, vrijheid of fysieke integriteit bij een terugkeer naar Kazachstan, is dit element niet relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag.*

*Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.*

*De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw Kazachse identiteitskaart en de geboorteakten van uw dochters) zijn niet van dien aard om bovenstaande conclusie te kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten louter informatie over de identiteit van u en uw dochters, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 27 december 2013 (zie p. 3) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van *"de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel"*. Hij roept tevens een manifeste appreciatiefout in.

Verzoekster voert aan (zie p. 4) dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2 b) van de vreemdelingenwet.

Zij stelt dat de door haar verstrekte gegevens voldoende in aantal en voldoende concreet zijn om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Zij laat gelden dat haar vraag om bescherming gebaseerd is op het feit dat zij en haar twee dochters in Kazachstan het slachtoffer zullen worden van een criminele bende die zich bezighoudt met het ontvoeren en seksueel uitbuiten van jonge vrouwen waartegen de autoriteiten geen of niet voldoende bescherming kunnen of willen geven; zij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen bij haar verhoor op 17 oktober 2013 op het Commissariaat-generaal.

Volgens haar schat de commissaris-generaal haar problemen ten onrechte te min in. Zij haalt aan dat haar vrees om slachtoffer te worden van een netwerk van seksuele uitbuiting en kinderprostitutie, wel degelijk ernstig genoeg is en zij zich in haar land van herkomst volledig aan haar lot overgelaten voelde; zij verwijst dienaangaande naar haar verklaringen bij haar verhoor op 17 oktober 2013.

Zij voert aan dat de commissaris-generaal selectief te werk is gegaan en enkel in haar nadeel bij de analyse van haar verklaringen en daardoor geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Verzoekster stelt het niet eens te zijn met de commissaris-generaal waar hij de oprechtheid van haar verklaringen in vraag stelt om reden dat deze veel vaagheden, onwetendheden en tegenstrijdigheden zouden bevatten.

Zij poneert dat haar verklaringen wel degelijk oprecht zijn en de feiten zich wel degelijk hebben voorgedaan op de manier zoals zij verteld heeft.

Zij voert ook nog aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Kazachstan en het ogenblik van haar verhoor op het Commissariaat-generaal, noch met haar opgelopen traumatische ervaringen, noch met *"het menselijk aspect"*, noch met *"mogelijke misverstanden"* bij haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Zij stelt dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal zich vergist heeft bij de analyse van haar verklaringen.

Verzoekster is verder van oordeel dat het algemeen geweten is *"dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de*

*bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid*"; volgens haar verklaart dit alles *"waarom er vaagheden en verschillen kunnen voorkomen in haar opeenvolgende verklaringen"*. Zij stelt dat zij druk doende is om bijkomende bewijzen te verzamelen tot staving van haar relaas. Verzoekster voert ook nog aan (zie p. 7) dat de commissaris-generaal haar relaas omtrent haar reisweg om haar land te ontvluchten, ten onrechte als ongeloofwaardig afwijst. Zij laat dienaangaande gelden dat zij haar land diende te ontvluchten en dit enkel mogelijk was met de hulp van de smokkelaar. Zij poneert dat (zie p. 7) *"een asielaanvraag pas kennelijk ongegrond is, indien ieder redelijk mens tot de beslissing zou komen dat de asielaanvraag geen kans op slagen heeft"* terwijl de commissaris-generaal, volgens haar, in acht genomen de persoonlijke en concrete situatie waarin zij zich bevindt haar minstens een tijdelijke vorm van subsidiaire bescherming had dienen te geven; door dit niet te doen, heeft de commissaris-generaal een manifeste beoordelingsfout begaan. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde haar dossier terug te zenden naar de commissaris-generaal voor bijkomend onderzoek.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.2.3. Vluchtelingenstatus

Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde criteria, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

De Raad stelt vast dat de door verzoekster opgegeven reden om haar land te hebben verlaten, zijnde haar problemen met onbekende criminelen die haar dochters seksueel wilden misbruiken (zie het

verhoorverslag van 17 oktober 2013, p. 9-20), niet onder voormelde criteria vallen gezien deze problemen indien ze zich al zouden hebben voorgedaan, -zie hieronder- inderdaad louter van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster deze vaststelling niet; zij gaat inhoudelijk enkel in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt in dit verband vooreerst vast dat verzoekster onaannemelijk onwetend bleek omtrent meerdere wezenlijke elementen in haar relaas.

Zo kende verzoekster de naam van de website waarop haar dochters werden aangeboden niet en wist zij ook niet of deze website contactgegevens bevatte, niettegenstaande blijkt dat verzoekster bij L. de website heeft bekeken en de URL van deze site werd doorgegeven aan de wijkpolitie toen een schriftelijke klacht werd ingediend (zie het verhoorverslag van 17 oktober 2013, p. 10,11, 18).

Verzoekster verklaarde verder niet te weten of deze website nu nog bestaat en zij gaf toe dat zij zich hier ook niet over had geïnformeerd (zie het verhoorverslag, p. 17).

Verzoekster bleek overigens niet meer over de contactgegevens van de organisatie 'Parus', die de modellenwedstrijd waarmee de problemen van haar dochters aanvingen, organiseerde, te beschikken (zie het verhoorverslag, p. 17).

Waar verzoekster verklaarde dat zij contact had opgenomen met een ex-collega van de Afdeling Binnenlandse Zaken (MVD), die haar vertelde dat zij tegen een dergelijke machtige organisatie niets vermocht en dat die trouwens ook in staat was om personen behorend tot instanties 'te breken', bleek verzoekster niet te weten of deze ex-collega wist welke organisatie juist achter deze misdaden zat, noch hoe deze wist dat het om een gigantische organisatie ging, noch hoe deze wist dat de belagers een dergelijke machtspositie hadden (zie het verhoorverslag, p. 13,14, 16).

Verzoekster wist evenmin of er ruchtbaarheid gegeven werd aan het feit dat haar dochters op een dergelijke website terecht waren gekomen (zie het verhoorverslag, p. 17).

Ten slotte wist verzoekster niet of het onderzoek naar aanleiding van haar klacht nog steeds lopende of reeds werd afgesloten was; zij blijkt zich hierover niet geïnformeerd te hebben (zie het verhoorverslag, p. 19).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen in haar land van herkomst.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij initieel geen kennis had.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen, de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken voor de asieldiensten.

De onwetendheid van verzoekster en haar nalatigheid om zich te informeren wijzen duidelijk op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van het beweerde risico op ernstige schade.

De Raad merkt bovendien verschillende tegenstrijdigheden op in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster.

Zo verklaarde verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de wijkagent verwittigde toen haar moeder haar vertelde dat zij en verzoeksters dochters enkele keren gevolgd werden door een verdachte wagen, waarna op 10 maart 2010 iemand uit de wagen verzoeksters dochter(s) trachtte te ontvoeren aan de schoolpoort (zie "vragenlijst", vraag 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij hier geen melding van maakte aan de wijkagent toen haar moeder haar verteld had over het feit dat zij enkele keren een verdachte wagen aan de schoolpoort had opgemerkt, maar dat zij hem hierover pas vertelde nadat het incident op 10 maart 2010 had plaatsgevonden (zie het verhoorverslag, p. 14).

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster bovendien dat haar moeder haar vertelde dat zij en verzoeksters dochters enkele keren gevolgd werden door een verdachte wagen vóórdat L. haar had opgebeld met het nieuws dat haar dochters op de betreffende website geplaatst waren (zie "vragenlijst", vraag 3.5), hoewel uit haar verklaringen op het Commissariaat-generaal duidelijk blijkt dat voormelde L. verzoekster met dit nieuws opbelde rond 20 februari 2010 en dat haar moeder haar begin

maart 2010 vertelde dat zij een verdachte wagen aan de schoolpoort van haar dochters had opgemerkt (zie het verhoorverslag, p. 10, 12).

Voorts verklaarde verzoekster op het Commissariaat-generaal dat haar moeder een klacht indiende bij de wijkpolitie naar aanleiding van de ontvoeringspoging van de dochters (zie het verhoorverslag, p. 13), terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zijzelf, naar aanleiding van dit incident, een aangifte had gedaan bij de politie (zie "vragenlijst", vraag 3.5).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift wijst op "*mogelijke misverstanden*" bij haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal en stelt dat de ambtenaar op het Commissariaat-generaal zich vergist heeft bij de analyse van haar verklaringen, antwoordt de Raad dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoekster werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

De Raad stelt verder vast dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd of zij de tolk goed begreep, waarop zij bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2), en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden; zij kreeg bovendien na het verhoor de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar zij heeft naar aanleiding van de communicatie met de tolk geen enkele opmerking gemaakt.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster in het Russisch werd voorgelezen en dat zij dat vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Na het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken kreeg verzoekster nog de gelegenheid toevoegingen te maken, maar liet zij na iets op te merken met betrekking tot enige "*mogelijke misverstanden*" (zie "vragenlijst", vraag 3.8).

Bovendien wijst de Raad erop dat, bij de aanvang van het verhoor op het Commissariaat-generaal, aan verzoekster uitdrukkelijk werd gevraagd hoe het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken verlopen was, waarop verzoekster "*Gewoon*" antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2), en of zij de tolk daar goed verstaan had, waarop bevestigend antwoordde (zie het verhoorverslag, p. 2).

Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, in het verzoekschrift louter hypothetisch te stellen dat "*mogelijke misverstanden*" zijn ontstaan bij haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal.

Verzoekster toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft.

De regenstrijdigheden in verzoeksters asielrelaas ondermijnen de geloofwaardigheid ervan.

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster nalaat enig begin van bewijs voor te leggen van de door haar ingeroepen feiten.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze inspanningen levert om bewijzen voor te leggen.

Indien hij dit niet doet, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

*In casu* kan verzoekster geen enkel begin van bewijs voorleggen van de klacht die zij en L. op 21 februari 2010 indienden bij de wijkpolitie, noch van de klacht die haar moeder op 10 maart 2010 indiende nadat onbekenden verzoeksters dochters hadden trachten te ontvoeren, hoewel het beide keren een schriftelijke, officiële klacht betrof die werd geregistreerd (zie het verhoorverslag, p. 11, 13, 15,16). Verzoekster gaf toe dat zij dergelijke bewijzen niet heeft opgevraagd aan de wijkpolitie toen zij besloot haar land te ontvluchten (zie het verhoorverslag, p. 15,16).

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om het ontbreken van bewijzen te verklaren en toont aldus geenszins aan dat zij inspanningen heeft geleverd om de bewijzen te trachten bekomen.

Ook deze vaststelling keert zich tegen haar geloofwaardigheid.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de door verzoekster opgegeven reisweg van Kazachstan naar België.

Verzoekster verklaarde dat zij aan boord van een vliegtuig van Kazachstan naar Kaliningrad (Rusland) reisde, van waar zij met een minibus via Polen, doorreisde naar België; dat zij aan de Poolse grens persoonlijk werd gecontroleerd en dat zij onderweg van Kazachstan naar België, niet in het bezit van een legaal Kazachs reisdocument was. Zij verklaarde dat zij onderweg een Russisch reispaspoort gebruikte met haar persoonsgegevens en een visum dat geregeld werd door een medewerker van een agentschap dat zij voor haar uitreis contacteerde (zie het verhoorverslag, p. 6-8).

Verzoekster wist echter niet door welk land het visum dat voor haar geregeld werd, werd uitgereikt, noch wat voor soort visum dit betrof of hoelang het geldig was (zie het verhoorverslag, p. 7).

Daarnaast verklaarde zij geen afspraken te hebben gemaakt met de personen die haar van Kazachstan naar België begeleidten indien er onderweg aan een grenscontrole iets mis zou lopen, aangezien zij met valse reisdocumenten reisde (zie het verhoorverslag, p. 8).

Waar het verzoekschrift aanvoert dat verzoekster haar land van herkomst diende te ontvluchten en dit enkel mogelijk was met de hulp van de smokkelaar, wijst de Raad erop dat van verzoekster verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen zij doorreisde, alsook van (de inhoud van) de gebruikte reisdocumenten.

Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van haar reis.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Dat er geen praktische afspraken werden gemaakt over de handelwijze bij eventuele grenscontroles, is dan ook niet geloofwaardig. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken waren omtrent grenscontroles. Het is niet aannemelijk dat verzoekster op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door haar smokkelaar.

Ook deze onaannemelijke verklaringen over haar reisweg dragen bij tot de ongeloofwaardigheid van haar verhaal.

De Raad kan zich niet van het vermoeden ontdoen dat verzoekster haar internationaal paspoort, waarvan zij verklaarde er nooit één te hebben gehad (zie het verhoorverslag, p. 6), achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis, het ogenblik en de wijze van haar vertrek uit haar land van herkomst, verborgen te houden.

Waar verzoekschrift in haar verzoekschrift nog aanvoert dat ook rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen in Kazachstan en het ogenblik van haar verhoor op het Commissariaat-generaal, met haar opgelopen traumatische ervaringen en met *“het menselijk aspect”* en stelt dat het algemeen geweten is *“dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid”*, antwoordt de Raad van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van een asielzoeker kan wel degelijk verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop tussen de gebeurtenissen en haar verhoor op het Commissariaat-generaal en ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen blijven staan zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan.

De Raad kan best begrijpen dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat, maar wijst erop dat de aangehaalde gebeurtenissen dermate ingrijpend en fundamenteel zijn dat verzoekster wel degelijk bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Een ongeloofwaardig relaas kan niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

## 2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE